

Servaz otočil hlavu. Kapitánka Zieglerová si klade stejné otázky jako on. *Něco tu nehraje.*

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„Ještě ne.“

„Musíme je vyslechnout odděleně,“ řekl Servaz. „Ještě dnes. A nesmíte je nechat odejít.“

„Už jsme je od sebe rozdělili,“ odpověděla Zieglerová klidně a s autoritou. „Jsou ve dvou oddělených místnostech. Hlídáme je... *Čekají na vás.*“

Servaz zaznamenal ledový pohled, který Zieglerová vrhla na Cathy d'Humièresovou. Podlaha najednou začala vibrovat. Zdálo se mu, že chvění vychází z celé budovy. Na chvíli měl pocit, že se mu to jen zdá, nebo že je to lavina či zemětřesení, než pochopil, že to způsobuje lanovka. Zieglerová měla pravdu, tohle strážní přeslechnout nemohli. Dveře prosklené buňky se otevřely.

„Spouštíme ho dolů,“ oznámil jeden četník.

„Koho?“ zeptal se Servaz.

„Tělo,“ vysvětlila Zieglerová. „Lanovkou. Dolů jedou i TIK, už tam nahoře práci skončili.“

TIK se říkalo technikům provádějícím kriminální identifikaci. Patřila jim pojízdná laboratoř. Uvnitř měli fotografický materiál a kamery a kufříky pro sběr biologických stop, které pak zapečetili a posílali k analýze do Výzkumného kriminálního ústavu četnictva v Rosny-sous-Bois u Paříže. Určitě tam měli k dispozici i ledničku pro odběr vzorků podléhajících zkáze. A celý tenhle blázinec kvůli jedinému koni.

„Tak jdeme na to,“ řekl Servaz. „Chci vidět dnešní hvězdu, vítěze Velké ceny Saint-Martin.“

Když vyšli ven, Servaze překvapil velký počet novinářů. Byl by to chápal, kdyby se jednalo o vraždu, ale takový humbuk kvůli koni? Malé soukromé problémy miliardářů, jako je Éric Lombard, se stávají námětem hodným zájmu bulvárního tisku i jeho čtenářů.

Snažil se vyhybat sněhové břečce, aby si nenamočil boty, a celou cestu cítil, že ho kapitánka Zieglerová pozoruje až s přehnanou úzkostlivostí.

A pak ho najednou spatřil.

Byla to pekelná vize... Kdyby ovšem v pekle existoval led...

Cítil odpor, ale přinutil se dívat. Mrtvolu koně držely široké popruhy připevněné k velkému nákladnímu výtahu, vybavenému motorem a pneumatickými zvedáky. Servaze v duchu napadlo, že stejný zvedák mohl posloužit lidem, kteří zvíře uvázali tam nahoře. Teď ho vytahovali z lanovky. Servaz si všiml, že kabina je poměrně velká. Vzpomněl si na vibrace, které ho před chvílí zaskočily. Jak to, že strážní nic neslyšeli?

Musel se přinutit, aby soustředil pozornost na koně. O koních nevěděl vůbec nic. Ale napadlo ho, že tenhle musel být skutečně krásný. Měl dlouhý ocas s chocholem černých lesknoucích se žíní, tmavších než srst, která měla barvu pražené kávy s odlesky třešňové červeně. Nádherné zvíře, jako by ho někdo vytesal z hladkého exotického dřeva. Nohy, stejně jako ocas i to, co zbývalo z jeho hřívky, byly uhlově černé. Na mrtvole se leskly ledové kuličky. Servaz odhadoval, že teplota klesla pod nulu a že nahoře musí být ještě o několik stupňů míň. Četníci možná použili hořáky nebo letlampy, aby kolem pout rozpustili led. Zvíře mělo na sobě spoustu ran. Dva velké kusy kůže odříznuté od těla mu visely po boku skutečně jako dvě složená křídla.